

af den forrige Undersøgelse“ — Cold-Undersøgelsen — „var ikke egnet til at opmuntre Ministeriet til Fortsættelse ad den Vej.“

Nu vil jeg slaa den højst ejendommelige Kendsgerning fast, at et Hovedpunkt, en Hoveddato i hele den Glückstadtske Svindelperiode, 11. Juli-Interviewet, maa ikke undersøges. Og det til Trods for, at Det forenede Dampskibsselskabs daværende Direktør, hvis „Berlingske Tidende“'s Meddelelse i Dag staar til Troende, hvis Redaktørerne, Gulmann og Svenn Poulsen, virkelig under en Undersøgelse kan godtgøre, hvad de her sætter deres Æresord ind paa, er den eneste Mand, der i Forvejen kan have røbet, at Erklæringen vilde komme. Direktør Ernst Meyer kan bevidne, at allerede om Eftermiddagen den 10. gik der Rygter paa Børsen, og der gik Rygter hele Dagen den 11., alt dette maa ikke undersøges. Direktør Cold begik en højst mærkværdig Handling, da han overhovedet tillod „Berlingske Tidende“ at lade denne Erklæring hvile i 24 Timer. Hr. Cold, der ikke var ukendt med Aktiespekulation, ikke ukendt med Børsmanipulationer, der var en gammel rutineret og dreven Spiller paa Børsen, Glückstadts Medspekulant, der havde spillet paa Børsen fra 1911 til 1916, sidste Gang den 16. Marts 1916 havde realiseret en mægtig Gevinst i Konsortium med Hr. Glückstadt, kendte disse Forhold, han havde sin Gang paa Børsen, *han* kan ikke sige, at han aldrig har sat sin Fod dèr, han vidste, hvad en saadan Erklæring fra Det forenede Dampskibsselskab maatte betyde, vidste, hvad det kunde betyde, hvis den kommer til et Blads Redaktion og bliver liggende i 24 Timer, medens der købes og sælges paa Børsen. Det er en ganske utilstedelig Handling. Direktør Cold burde øjeblikkelig, da han fik at vide af „Berlingske Tidende“, at dette Interview ikke vilde fremkomme øjeblikkelig den næste Morgen, saaledes at det kunde virke inden Børstid den Dag, straks have annulleret det.

Det er ikke det eneste Tilfælde, i hvilket Udenrigsminister Colds Opræden er højst besynderlig. Jeg forstaaer ikke, at en Mand, der havde den Fortid, fandt sig i den Opforgyldning, som fandt Sted i September og Oktober i Fjor, og som begyndte med den højtærede Forsvarsministers Tale ved Bankdebatten her i September. Jeg vilde dog anse den Mand for en klog Mand: Hvorfor i al Verden gør han ikke Indsigelse, da han ser det første Tilløb? Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen var inde paa det, jeg glemte at gaa ind paa det i mine Bemærkninger til det ærede Medlem, men kan nu

gøre det i naturlig Sammenhæng med, hvad jeg i øvrigt vil sige. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde, at den Tale, som Forsvarsministeren holdt her i Tinget i September i Fjor, var ikke en saadan Opforgyldning, og saa søgte han at referere den, men han gjorde det ikke korrekt.

Indholdet af den højtærede Forsvarsministers Tale — enhver kan se efter i Rigsdagstidende — var den Udtalelse, at Glückstadts Fald betød Colds Opfejning. Det vil den højtærede Forsvarsminister ikke nægte, det var netop Indholdet: ved Glückstadts Fald havde Cold og Høst faaet Opfejning, fordi det var Glückstadt og hans Kreds, der havde drevet Landmandsbanken og Det forenede Dampskibsselskab mod Undergang, medens Cold og Høst havde gjort Modstand derimod; og det, den højtærede Forsvarsminister, den Gang Venstres Formand, tænkte paa, var jo, at da Cold forlod Det forenede Dampskibsselskab den 2. April 1921, gjorde han det efter Offentlighedens Opfattelse, fordi han modsatte sig Udstedelse af Friaktier for 30 Mill. Kr. — medens det nu er oplyst, at han slet ikke havde modsat sig dette, men han modsatte sig Udstedelse af Friobligationer til 30 Mill. Kr., og det blev et Paaskud til at lade ham træde ud af Selskabets Direktion, en Udtræden, der var nødvendig, fordi to af Direktørerne havde forlangt det, idet de ikke ansaa hans Administration for forsvarlig for Selskabet; han havde nemlig uden Bestyrelsens Vidende købt „Gorms“ og „Dansk-Russisk Dampskibsselskab“'s Aktier til en Kurs af mellem 500 og 600. Jeg føler mig overbevist om — enhver her i Tinget gør det, enhver her i Landet, der kender Sagen, føler sig overbevist om, at den højtærede Forsvarsminister i Dag, efter at alt dette er oplyst, ikke kan gentage den Tale, som han holdt her i Tinget den 20. September i Fjor. Den vil blive stikkende i Halsen paa ham. Han kan ikke faa de Ord ud over sine Tænders Gærde nogen Sinde igen. Det er givet, at saadan er Stillingen.

Nu har altsaa Justitsministeren forbudt Bankkommissionen at undersøge Sagen om 11. Juli-Interviewet, der er blevet Kærnepunktet i hele denne Sag. Men kommer vi til Bunds deri, tager vi Sommeren 1916 eller hele Aaret 1916 som det store konkrete Eksempel paa den Spekulation, den Svindel, der førte til Sammenbrudet — og jeg tror, at vi netop godt kunde tage den Sommer som det store konkrete Eksempel og dermed faa alt, hvad der ligger til Grund for den der-